

Bukrija Sejdi iz romskog naselja pod Trebjesom se bori da prehrani porodicu

Imamo dom, ali smo gladni

Porodica samohrane majke Bukurije Sejdi iz romskog naselja pod Trebjesom, u Nikšiću, samo je jedna među njih 200 sa oko 1.200 članova koja živi na minimumu egzistencije bez primanja ili sa nekim minimalnim iznosima materijalnog obezbjeđenja porodice. Preživljavaju jedino zahvaljujući dobrim ljudim. Bukurija sa devetnaestogodišnjim sinom, snahom i unučetom od pola godine nema čak ni materijalno obezbjeđenje porodice, jer joj je to pravo uskraćeno sa punoljetstvom sina. Ona pojašnjava da se obraćala Centru za socijalni rad za jednokratne pomoći, ali da su od nje zahtijevali da im dostavi medicinsku dokumentaciju kako bi mogla ostvariti prvo na neku vrstu primanja.

- Preživljavamo od 60 eura koje snaha prima za dijete. S obzirom na to da ne doji bebu, sa tim novcem ne možemo obezbijediti ni neophodno mlijeko za 15 dana. Prinudjeni smo da kupujemo „be-bilak“. Mučimo se da ostatak dana u mjesecu unučetu obezbijedimo redovnu ishranu, kao bi ga održali u životu, priča Bukurija.

Naglašava da su veliki broj dana u kući bez brašna, a o ostalim namirnicama samo mogu da sanjaju.

- I kada svi ostanemo i bez hljeba u kući, unučetu ne smije da fali. Najveći broj dana se mučim kako da isprosim koji euro i obezbijedim bebi normalan život. Bude dana da nemam novca za mli-jeko, pa upržim šećer i prelijem ga čajem, samo da bih unuku utolila glad, priča Bukurija, dodajući da još uvijek duguje novac za drva koja je nabavila prošle godine.

Već desetak godina je suočena sa bolešću, ali je zaboravila pri nemaštini i brizi za unuče.

- Ranije smo živjeli u naselju kod Željezare, ali smo unazad nekoliko godina od Centra za socijalni rad dobili smještaj.

Zbog bolesti, a i kao samohrana majka, ostvarila sam pravo na ovaj krov nad glavom. U suvom smo, ali smo gladni. Ne možemo jesti zidove.

Uz to, nemam ni za liječenje iako sam plućni bolesnik, sa preživljena tri infarkta i dijabetesom. Ipak, borim se. Neću se predati do poslednjeg daha. Hoću sinu i njegovoj porodici da pomognem. Neću da ih ostavim na ulici bez ičega, jer kao samohrana majka jako dobro znam šta znači po-dizati djecu bez pomoći supruge

Tužno je da nas četvoro spavamo u jednom krevetu. Težak mi je život, kaže Bukuriya. Sin je tražio posao u komunalnom preduzeću, ali sve se završilo na tome da će ga zvati.

Zahvalni na pomoći

„Banka hrane Crne Gore ” obezbijedila je paket sa osnovnim životnim namirnicama i higijenski sredstvima

Zahvalni donatorima , Sejdi kažu da su rijetko kada u kući imali toliko hrane